

การพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘BU’ และ ‘MEI (You)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1

สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

The Development of Mandarin Chinese Exercise of ‘BU’ and ‘MEI (YOU)’ For The 1st Year

Chinese Teaching Majored Students the Faculty of Education Sisaket rajabhat university.

กิตติธรา พวงชนะสาร¹ และอัญญาภา ตั้งตระกูล²

Kittithara Phuangthanasan¹ and Andaphar Tungtrakul²

^{1,2}อาจารย์ สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

^{1,2}Lecturer from in Chinese Program the Faculty of Education Sisaket Rajabhat University

Corresponding Author Email: Kittithara.sskruwork@gmail.com

Received: 26 February 2022

Revised: 19 March 2022

Accepted: 21 March 2022

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ มีเครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย (1) แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ (2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ และ (3) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หมู่เรียน 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2563 จำนวน 18 คน ที่มาจากการเลือกแบบเจาะจง แล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากเครื่องมือการวิจัยมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t- test) ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยคำนวณ ค่า E_1/E_2 เทียบกับคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีเฉลี่ยร้อยละตามเกณฑ์มีประสิทธิภาพ 80.19/96.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 2) ผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 72.78 หลังเรียนร้อยละ 96.11 เมื่อทดสอบความแตกต่างแล้วหาค่าเฉลี่ยหลังจากการใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พบว่า นักศึกษามีทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และ 3) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.36$, S.D. =0.74)

คำสำคัญ: ภาษาจีนกลาง, ไวยากรณ์จีน , แบบฝึกทักษะ

Abstract

This research consists purposes 1. to develop the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ exercises for the 1st year Chinese teaching- majored students, the faculty of education, Sisaket Rajabhat University. 2. to

compare a set of pre and post-learning achievement in the topic of using the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ for the 1st year Chinese teaching-majored students. and 3.to study a satisfaction questionnaire of the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ exercises for the 1st year Chinese teaching-majored students, the faculty of education, Sisaket Rajabhat University. Quantitative research has been used and the instruments were (1) the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’exercises (2) the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ learning achievement tests. (3) a satisfaction scale with the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ exercises. The samples were 18 1st year Chinese teaching-majored students (section1), the faculty of education, Sisaket Rajabhat University, 2020 Academic year. The samples were selected with Purposive sampling. The collected data were analyzed by the Descriptive statistics which consisted of percentage, mean, standard deviation and achievement compared by t-test. The results were found that 1) Efficiency of the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ exercises which calculated by E1/E2 from every exercises. To find mean and compare with the scores from 18 students’ learning achievement tests. Finding percentage from criteria average 80/80. The efficiency value of this exercises is 80.19/96.11 which was higher than the criteria average 80/80. 2) the results of pre-learning achievement tests have an average score of 72.78 percent and 96.11 percent in post-learning achievement tests. The standard deviation of pre-learning score is 2.83 and post-learning score is 1.70. After testing the different to find mean after using the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ exercises for the 1st year Chinese teaching-majored students, the faculty of education, Sisaket Rajabhat University. The results of the study indicate that samples’ learning achievement of Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ after learning with the exercise was significantly higher than before learning with the exercise at a statistical level of .01 and 3) the students’ satisfaction toward the Mandarin Chinese of ‘bu’ and ‘mei (you)’ exercises was found at a high level ($\bar{x} = 4.36$, S.D = 0.74).

Keywords: Mandarin Chinese, Chinese Grammar, Exercises

บทนำ

ภาษาจีนในปัจจุบันนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศอีกภาษาหนึ่งที่มีความสำคัญและที่ได้รับความนิยมไม่น้อยไปกว่าภาษาอังกฤษ ประเทศจีนกลายเป็นประเทศที่กำลังก้าวขึ้นมาเป็นประเทศที่มีอิทธิพลระดับโลกและมีบทบาทต่อสังคมโลกเป็นอย่างมาก การติดต่อสื่อสารการค้าและเศรษฐกิจระหว่างคนไทยและคนจีนนั้นก็ยิ่งมีความสำคัญที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้ภาษาจีนเป็นภาษาที่เริ่มเข้ามามีบทบาทและมีความสำคัญ การใช้ภาษาจีนในประเทศไทยก็ยังมีเพิ่มมากขึ้นและแพร่หลายอีกด้วย จึงทำให้ประเทศไทยเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน การเรียนรู้ตลอดชีวิต ถือเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนตนให้มีความมั่นคง อันเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจชาติ ความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจนำมาซึ่งความมั่นคงในชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ในสังคมโลกปัจจุบันและอนาคต ทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศถือเป็นปัจจัยที่สำคัญของการสื่อสาร จากความสำคัญของภาษาจีนประเทศไทยจึงส่งเสริมการสอนภาษาจีนเป็นอย่างมาก ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่มีเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นทั้งสถานศึกษาทางภาครัฐและเอกชนล้วนให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นอย่างมาก การศึกษาภาษาจีนกลางจึงได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และด้วยสืบเนื่องมาจากประเทศไทยสนับสนุนและจัดทำแผนยุทธศาสตร์ด้านภาษาจีนอย่างเป็นทางการจะลักษณะ การเรียนการสอนภาษาจีนส่วน

ใหญ่เน้นการท่องจำคำศัพท์ ผู้เรียนจึงอาจไม่เข้าใจวิธีการใช้เท่าที่ควร คำศัพท์บางคำเป็นคำพ้องความหมาย หรือบางคำความหมายใกล้เคียงกัน แต่มีการใช้งานต่างกัน ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาจีนจึงพบปัญหาหลากหลายประการ ปัญหาที่พบบ่อย คือ ปัญหาการใช้คำภาษาจีนที่ไม่ถูกต้องตามหลัก (เบญญาทิพย์ ศุภะกะลิน, 2561) การเรียนการสอนด้านไวยากรณ์จีนจะพบปัญหาตั้งแต่ไวยากรณ์ระดับคำจนถึงระดับประโยค แม้ว่าโครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกันซึ่งประกอบด้วยประธาน กริยา กรรม แต่เมื่อมีส่วนขยาย ตำแหน่งการวางส่วนขยายจะมีความแตกต่างกัน โครงสร้างประโยคภาษาจีนจะนำส่วนขยายวางหน้าส่วนที่ถูกขยายเสมอ ในทางตรงกันข้ามภาษาไทยมักจะวางหลังคำหลักเสมอ เมื่อเรียนภาษาจีนระดับสูงขึ้นไปจะพบประโยคที่มีส่วนขยายมากขึ้น

จากเหตุผลข้างต้น การทำวิจัยด้านการพัฒนารูปแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลางจึงมีประโยชน์เป็นอย่างมากสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนปัจจุบัน จากการศึกษางานวิจัยและผลงานวิชาการต่าง ๆ พบว่า ไวยากรณ์ภาษาจีนกลางและภาษาไทยมีลักษณะใกล้เคียงกัน การวางตำแหน่งคำต่าง ๆ ในบางบริบทมีความคล้ายคลึงกัน ส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำภาษาจีนที่ไม่ถูกต้องตามหลัก ผู้วิจัยได้มีโอกาสจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาในรายวิชาภาษาจีน โดยได้บรรจุเนื้อหาการใช้คำภาษาจีน ‘bu’ และ ‘mei (you)’ เนื่องจากเป็นคำที่ใช้สำหรับปฏิเสธพื้นฐาน ที่ผู้เรียนจะต้องรู้จักและนำไปใช้ อีกทั้งเป็นคำที่ใช้บ่อยในชีวิตประจำวัน โดยพบว่าผู้เรียนยังไม่สามารถแยกบริบทการใช้งานของสองคำนี้ได้อย่างชัดเจน อาทิ ผู้เรียนต้องการสื่อว่า “วันนี้ ฉันไม่ได้เอาเงินมาด้วย” โดยพูดว่า 今天我不带钱 (Jīntiān wǒ bù dài qián) ซึ่งไวยากรณ์ที่ถูกต้องคือ 今天我不带钱 (Jīntiān wǒ méi dài qián) โดยส่วนมากผู้เรียนมักจะใช้คำว่า ‘bu’ กับทุกบริบท ไม่สามารถใช้คำว่า ‘mei’ ได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ดังนั้น จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นว่าควรที่จะทำการพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เพื่อเป็นการพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษที่จะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนและการใช้คำภาษาจีนกลางให้ถูกต้องตรงหลักและมีความชัดเจนยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 35 คน ปีการศึกษา 2563

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หมู่เรียน 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 18 คน ปีการศึกษา 2563 ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) โดยประเมินคุณภาพ 2 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหาและด้านเทคนิค 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 23 ข้อ เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ และนำผลมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยการวิเคราะห์หาค่า (Index of item objective congruence: IOC) ซึ่งหากค่า IOC ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่า แบบทดสอบนั้นมีค่าดัชนีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ หากค่า IOC ที่คำนวณได้นั้นมีค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แสดงว่า แบบทดสอบนั้นไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ โดยค่า IOC ของแบบทดสอบ จำนวน 23 ข้อ อยู่ระหว่าง 0.33 - 1.00 ผู้วิจัยคัดเลือกข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 - 1.00 ได้จำนวน 20 ข้อ และ 3) แบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเครื่องมือการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หมู่เรียน 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ในปีการศึกษา 2563 ซึ่งได้ใช้แบบแผนการวิจัย One Group Pre-test Post-Test Design ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) หลังจากนั้นให้ผู้เรียนศึกษาเรียนรู้จากใบงานและแบบฝึกทักษะ หลังจากศึกษาเรียนรู้จากใบงานและแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยทำการทดสอบหลังเรียน (Post-test) หลังจากนั้นจึงนำคะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะของผู้เรียนหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและร้อยละ และสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อแบบฝึกทักษะ โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ 1) วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 2) วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ภายหลังจากการใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 3 ชุด ผู้วิจัยได้นำคะแนนก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนทั้ง 18 คน มาเปรียบเทียบความต่าง จากนั้นคิดเป็นร้อยละ โดยใช้การวิเคราะห์ t-test (Dependent Samples) 3) วิเคราะห์ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei’ โดยผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความพึงพอใจที่เป็นแบบประมาณค่า หาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำมาแปลผลคะแนนระดับความพึงพอใจตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที (t- test)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการพัฒนารูปแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ผลการวิจัยพบว่า ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผู้วิจัยได้ดำเนินการกับผู้เรียนจำนวน 18 คน คน ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามผลที่แสดงตามตารางตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (%) จากการทำแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’

แบบฝึกทักษะ	คะแนน			
	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ (%)
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 1	10	3.95	1.12	71.11
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 2	10	5.12	0.75	92.22
แบบฝึกทักษะ ชุดที่ 3	10	4.29	1.19	77.22
รวมเฉลี่ย	30	4.45	1.02	80.19
ร้อยละของประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ (E_1) เท่ากับ 80.19				

จากตารางที่ 1 พบว่า หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการขั้นตอนการเรียนรู้ จากแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ จำนวน 3 ชุด แล้วนั้น คะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะทุกชุด เฉลี่ยรวม ($\bar{x} = 4.45$, S.D. = 1.02) ค่าเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ (%) ของประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ (E_1) เท่ากับ 80.19

และผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรวม (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (%) ของคะแนนจากการทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 18 คน ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (%) จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’

จำนวน	คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)
18 คน		
\sum^x	262.00	346.00
\bar{x}	14.56	19.22
S.D.	2.83	1.70
ร้อยละ (%)	72.78	96.11
ร้อยละของประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 96.11		

จากตารางที่ 2 พบว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเต็ม 20 คะแนน ก่อนเรียนผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) 14.56 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (%) 72.78 ของคะแนนเต็ม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.83 หลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) เท่ากับ 19.22 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (%) 96.11 ของคะแนนเต็ม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.70 และเมื่อ

เปรียบเทียบเป็นร้อยละของประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 96.11 1.3 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรวม (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (%) เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ซึ่งผู้วิจัยได้ประเมินประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ จากคะแนนการทำแบบฝึกทักษะกับคะแนนแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำมาคิดเป็นค่าร้อยละ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’

คะแนน	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ (%)
ร้อยละของประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกทักษะ (E_1)	30	4.45	1.02	80.19
ร้อยละของประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	19.22	1.70	96.11

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการทำแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ จำนวน 3 ชุด จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (%) 80.19 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ (%) 96.11 ดังนั้น แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ จำนวน 3 ชุด มีประสิทธิภาพ (E_1 / E_2) เท่ากับ 80.19/96.11 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้

2. การเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์การใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ก่อนและหลังจากใช้แบบฝึกทักษะ

ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ภายหลังจากการใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 3 ชุด ผู้วิจัยได้นำคะแนนก่อนและหลังเรียนของผู้เรียนทั้ง 18 คน มาเปรียบเทียบความต่าง จากนั้นคิดเป็นร้อยละ โดยใช้การวิเคราะห์ t - test ดังปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน ของผู้เรียนที่ใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	คน (N)	คะแนน (N)	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.	ร้อยละ (%)	Σ^D	$(\Sigma^D)^2$	t
ก่อนเรียน	18	20	14.56	2.83	72.78	262	346	6.261**
หลังเรียน	18	20	19.22	1.70	96.11			

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้เรียน 18 คน ได้คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเท่ากับ 14.56 หลังเรียนเท่ากับ 19.22 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนสอบก่อนเรียนเท่ากับ 2.83 หลังเรียนเท่ากับ 1.70 เมื่อทดสอบความแตกต่างแล้วหาค่าเฉลี่ย พบว่า ภายหลังจากการใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ผู้เรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’

ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ราชภัฏศรีสะเกษ ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei’ ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดความพึงพอใจที่เป็นแบบประมาณค่า มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

รายการ	\bar{x}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. รายละเอียดของเนื้อหา	4.44	4.98	มาก
2. ความน่าสนใจของเนื้อหา	4.50	4.93	มากที่สุด
3. ความทันสมัยของเนื้อหา	4.33	4.10	มาก
4. ความยาก-ง่าย ของเนื้อหา	4.11	5.94	มาก
5. ความเหมาะสมของเนื้อหากับวัยของผู้เรียน	4.33	5.37	มาก
6. ความเหมาะสมของเนื้อหากับหลักสูตรที่เรียน	4.61	5.13	มากที่สุด
7. เนื้อหาที่เรียนส่งเสริมความเข้าใจในวิชาภาษาจีน	4.39	4.51	มาก
8. เนื้อหาที่เรียนพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางการเรียน	4.22	3.65	มาก
9. เนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.50	4.93	มากที่สุด
10. ความต้องการในการจัดเนื้อหาที่เรียนในลักษณะนี้อีก	4.17	3.65	มาก
รวม	4.36	0.74	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.36$, S.D. = 0.74) พิจารณารายข้อพบว่าข้อที่ผู้เรียนพึงพอใจสูงสุด 3 ลำดับคือ ความเหมาะสมของเนื้อหากับหลักสูตรที่เรียน พึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.61$, S.D. = 5.13) ความน่าสนใจของเนื้อหาและเนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน พึงพอใจในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.50$, S.D. = 4.93) ส่วนข้อที่พึงพอใจต่ำสุดคือ ความยาก-ง่าย ของเนื้อหา พึงพอใจในระดับมาก ($\bar{x} = 4.11$, S.D. = 5.94)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยคำนวณ ค่า E_1/E_2 จากแบบฝึกทักษะทุกชุดมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยเทียบกับคะแนนจากการแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา จำนวน 18 คน แล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละตามเกณฑ์ 80/80 มีประสิทธิภาพ 80.19/96.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการเรียนรู้ ของกลุ่มเป้าหมาย โดยใช้

สูตร t- test Dependent จากการเรียนรู้ผ่านแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยหาค่าเฉลี่ยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.36$)

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยคำนวณ ค่า E_1 / E_2 จากแบบฝึกทักษะทุกชุดมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ย เทียบกับคะแนนจากการแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจำนวน 18 คน แล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละตามเกณฑ์ 80/80 มีประสิทธิภาพ 80.19/96.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 ซึ่งสามารถหมายความว่านักศึกษาที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้จากการที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะขึ้นนั้น ได้คะแนนจากการทำแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ เฉลี่ยร้อยละ 80.19 และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ร้อยละ 96.11 ทั้งนี้ แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ อาจจะมีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย อธิบายได้ตรงไปตรงมา ไม่ซับซ้อนต่อการเข้าใจและนำมาใช้งาน สามารถสนองความต้องการด้านความรู้พื้นฐานจริง ๆ ในการใช้คำเหล่านี้ เมื่อนักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติและเรียนรู้แล้วก็เกิดความเข้าใจเป็นอย่างดี สอดคล้องกับฤชล สิริวัฒนกุล (2559) หลักจิตวิทยาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงความเหมาะสมไม่ยากหรือง่ายเกินไปและควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ และเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันทำให้จดจำได้แม่นยำนำไปใช้ประโยชน์ได้ เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมและได้แสดงออกก็จะเกิดความพึงพอใจทำให้ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำซ้ำบ่อย ๆ ทำให้เกิดความรู้ที่คงทน ถาวร และตามทีนริตติยากร กอแก้ว (2563) ได้กล่าวไว้ว่า หลักในการสร้างชุดฝึก ควรสนองความสนใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดทำให้จับเป็นเรื่อง ๆ เรียงลำดับเนื้อหาจากง่าย ไปหาเนื้อหาที่ยาก และคำที่นำมาใช้ควรเป็นคำที่อยู่ใ้ใช้อยู่แล้วในชีวิตประจำวัน มีกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย คำชี้แจงที่ชัดเจน มีรูปภาพประกอบ และมีกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อดึงดูดความสนใจ และไม่สร้างความเบื่อหน่ายให้กับนักเรียน ก่อนที่ผู้วิจัยจะนำแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนั้นได้ผ่านการทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย เพื่อนำส่วนที่ยังไม่เหมาะสมมาแก้ไขให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น สามารถทำให้ผู้เรียนที่ไม่เข้าใจในเรื่องดังกล่าวจริง ๆ ตั้งแต่หน่วยศูนย์ สามารถเข้าใจไปจนกระทั่งนำมาประยุกต์ใช้ได้ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ โดยใช้สูตร t- test Dependent พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนได้รับการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ นั้น มีผลต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น สอดคล้องกับประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ สอดคล้องกับฤชล สิริวัฒนกุล (2559) ประโยชน์ของแบบฝึกช่วยแก้ปัญหาความบกพร่องของนักเรียนทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนได้มากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มสาระวิชาภาษาต่างประเทศจะทำให้ความรู้ที่คงทนสามารถ

นำไปสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสินวัฒน์ วรสาร (2561) ชุติฝึกที่ตีนั้นต้องช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และช่วยเสริมสร้างทักษะภาษาไทยให้คงทน ทำให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง รวมทั้งช่วยให้ครูทราบข้อบกพร่องของนักเรียน สอดคล้องกับนิรัตติยากร กอแก้ว (2563) ชุติฝึกช่วยในการฝึกทักษะทางภาษาการใช้ภาษาและสามารถนำมาฝึกซ้ำได้ ทำให้นักเรียนเห็นความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเอง

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกทักษะที่ใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.36$, S.D. = 0.74) จากผลการประเมินความพึงพอใจดังกล่าว อาจเนื่องมาจาก ผู้วิจัยได้ยึดเอาการให้ความรู้ที่เป็นไปอย่างเหมาะสมกับผู้เรียน สอดคล้องกับพัชราภรณ์ รัตนวลี (2562) แบบฝึกทักษะนั้นมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เป็นได้ทั้งอุปกรณ์ที่ช่วยทุ่นแรงในการสอนของครู รวมถึงเป็นเหมือนการกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนแต่ละชั่วโมง ทำให้ทราบได้ว่า รายละเอียดภายในคาบเรียนนั้นควรจะมีอะไรบ้าง นอกจากนี้และยังเป็นสิ่งที่ผู้เรียน สามารถใช้ในการฝึกซ้อม ทบทวนจากบทเรียนที่ได้เรียนไป ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา ค้นพบจุดบกพร่องของตน ช่วยพัฒนาทักษะที่หลากหลาย เช่น การคิด การเล่น ให้เกิดความก้าวหน้า แม่นยำในทักษะนั้น ๆ อีกทั้งแบบฝึกนั้นยังสามารถเป็นแรงจูงใจในการเรียนได้อีกเช่นกัน ทำให้นักเรียน เกิดความสนุกสนานในการเรียน จากกิจกรรมภายในแบบฝึก ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำเอาสิ่งที่ได้เรียนเหล่านั้นไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับนฤชล สติรวัฒน์กุล (2559) หลักจิตวิทยาที่ใช้ในการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงความเหมาะสมไม่ยากหรือง่ายเกินไปและควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ และเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันทำให้จดจำได้แม่นยำนำไปใช้ประโยชน์ได้ เมื่อผู้เรียนมีความพร้อมและได้แสดงออกก็จะเกิดความพึงพอใจทำให้ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำซ้ำบ่อย ๆ ทำให้เกิดความรู้ที่คงทน ถาวร และนฤชล สติรวัฒน์กุล (2559) หลักการสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องตั้งวัตถุประสงค์ที่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดจากการจัดการเรียนการสอน โดยใช้หลักจิตวิทยาในการสร้างแบบฝึกทักษะให้เหมาะกับวัยของผู้เรียน โดยครอบคลุมเนื้อหาวิชานั้น ๆ มีกระบวนการสร้างที่แบ่งเป็นขั้นตอน มีหลายรูปแบบ มีคำอธิบายสั้น ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย แบบฝึกทักษะนั้นควรมีภาพประกอบเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก สั้น ๆ และจัดทำเป็นรูปเล่ม ราคาง่าย

สรุปได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการนำแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา ประกอบการเรียนการสอนในครั้งนี้ มีประสิทธิภาพตามกำหนด สามารถนำไปใช้สอนได้จริง

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ด้านแบบฝึกทักษะการใช้คำภาษาจีนกลาง ‘bu’ และ ‘mei (you)’ คือ ควรเพิ่มตัวอย่าง เพิ่มภาพประกอบในบริบทที่แตกต่างกันออกไป และน่าสนใจมากยิ่งขึ้น สิ่งสำคัญคือต้องเข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน สามารถพบเจอในชีวิตประจำวัน ได้ใช้จริง

1.2 ด้านแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ควรเพิ่มเนื้อหาข้อสอบที่หลากหลาย ได้ใช้ความคิดหลาย ๆ ด้าน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรเพิ่มคำที่ผู้เรียนใช้ผิดบ่อย อาจจะมากกว่า 2 คำนี้ คำพ้องความหมาย หรือคำที่มีลักษณะกำกวม ไม่ชัดเจนในการใช้งาน สามารถนำจุดนี้มาพัฒนาผู้เรียนต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณ ท่านคณาจารย์ นักวิจัย ที่ได้ร่วมกันทำการศึกษาวิจัยและค้นคว้า จนทำให้งานวิจัยเรื่องนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี อีกทั้ง ท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญทุก ๆ ท่าน ที่ได้ช่วยให้คำปรึกษา คำแนะนำเกี่ยวข้องกับคำศัพท์เฉพาะและเทคนิควิธีการต่าง ๆ จน

ให้งานวิจัยนี้มีความสมบูรณ์ ตลอดจน ขอขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการวิจัย อาทิ กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยทุก ๆ คน ที่ได้อำนวยความสะดวกและได้ให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย

เอกสารอ้างอิง

- นฤชล สติวัฒน์กุล. (2559). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาจีนโดยใช้แผนภาพการ์ตูนสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบึงบัว กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.*
- พัชราภรณ์ รัตนวลี. (2562). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการค้นคว้าสำหรับผู้เรียนเป็ยโนระดับประถม. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สินวัฒน์ วรสาร. (2561). *การพัฒนาชุดฝึกทักษะคณิตศาสตร์ โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ที่ส่งผลต่อการวิเคราะห์ความคงทนในการเรียนรู้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.*
- นิรัตติยากร กอแก้ว. (2563). *การพัฒนาชุดฝึกเสริมทักษะการรู้เรื่องการอ่าน (Reading Literacy) ตามแนวทางการประเมินของ PISA กลุ่มสาระเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.*
- เบญญาทิพย์ ศุภะกะลิน. (2561). *ข้อผิดพลาดการใช้คำกริยาวิเศษณ์พ้องความหมายในภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย. วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 35(1), น.92-116.*